

Arrest

nr. 230 787 van 23 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 216 324 van 1 februari 2019 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 april 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om internationale bescherming.

1.2. Het EURODAC-onderzoek van 26 april 2018 wijst uit dat de verzoekende partij asiel heeft aangevraagd onder meer in Frankrijk.

1.3. Op 15 mei 2018 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten.

1.4. Op 28 mei 2018 stemmen de Franse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 8 juni 2018 wordt de verzoekende partij vrijgesteld.

1.6. Op 11 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de termijn voor overdracht wordt verlengd tot 18 maanden.

1.7. Op 14 september 2018 wordt de afstand van het verzoek tot internationale bescherming vastgesteld.

1.8. Op 18 oktober 2018 dient de verzoekende partij opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in.

1.9. Op 20 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18b van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die de Nigeriaanse nationaliteit verklaart te hebben, meldde zich op 20.04.2018 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte internationale bescherming te verzoeken in België. Op 23.04.2018 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij in het bezit van een identiteitsdocument. Op 12.06.2018 deed betrokkene afstand van zijn verzoek tot internationale bescherming. Op 18.10.2018 diende betrokkene een nieuw verzoek tot internationale bescherming in voor België. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene op 07.11.2008 en op 16.03.2009 een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. Vervolgens verzocht de betrokkene op 01.04.2015 om internationale bescherming in Zwitserland. Op 19.07.2015 verzocht betrokkene om internationale bescherming in Denemarken. Op 04.02.2016, op 23.08.2016 en op 01.06.2017 verzocht betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Op 13.04.2018 verzocht betrokkene om internationale bescherming in Frankrijk.

Op 04.05.2018 werd de betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde betrokkene in 2005 uit Nigeria te zijn vertrokken en tot 2012 te hebben verbleven in Italië. Vervolgens, zo verklaarde de betrokkene, reisde hij verder via Duitsland, UK en Frankrijk om vervolgens in België te zijn aangekomen op 20.04.2018. Er werden terugnameverzoeken ingediend bij Italië, Duitsland en Frankrijk. Op 15.05.2018 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten. Op 28.05.2018 stemde Frankrijk in met de terugname van de betrokkene, op basis van artikel 18b van de Verordening 604/2013.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij besloot om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en of hij met betrekking

tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hier verklaarde de betrokkene in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat hij eigenlijk op weg was naar Duitsland maar onderweg werd tegengehouden waardoor hij zich genoodzaakt voelde in België een verzoek in te dienen.

De betrokkene verklaart verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België. Wel verklaarde hij enkele zussen te hebben in de UK maar verder had hij hier geen informatie over. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn echter van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen op te merken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de

toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

De betrokkene stelde geen bezwaar te hebben tegen zijn overdracht naar Frankrijk, gezien hij zelf verklaarde daar eerder vingerafdrukken te hebben gegeven. De Franse instanties stemden met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hij zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès- Boissac e.a. "Asylum Information Database - Country Report France", laatste update op 28.02.2018, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt bovendien gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de Dublin III Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 45). Eind 2017 kende de verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming ("centres d'accueil pour demandeurs d'asile" of CADA, "accueil temporaire - service de l'asile" of AT-SA, "hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile" of HUDA en andere structuren) een totale capaciteit van 80.221 plaatsen (pagina 81). De bedoeling is in 2018 een capaciteit van 87.500 plaatsen te bekomen waarvan 42.000 in de CADA-structuur. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 82). Het rapport deelt tevens mee dat de overheid zich ertoe verbindt bijkomende plaatsen te creëren. Het AIDA-rapport wijst op aanhoudende problemen inzake de registratie van verzoeken voor internationale bescherming waarbij verzoeken niet binnen de wettelijke termijn drie werkdagen geregistreerd worden (pagina 17). We wensen wel op te merken dat het rapport tevens meldt dat desbetreffend actie wordt ondernomen. In een omzendbrief d.d. 12.01.2018 werden bijkomend personeel en een reorganisatie aangekondigd wat moet leiden tot een verbetering op het vlak van de registratie.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verscheidene Franse organisaties uitten in een in juni 2018 verschenen rapport, "Centres et Locaux de rétention administrative - 2017 rapport" (<http://www.asvlumineurope.org/news/06-07-2018/france-immigration-detention-increase-continues>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) kritiek op de toename van het aantal in detentie geplaatste vreemdelingen, waaronder ook kinderen, in de Franse gesloten centra (CRA, "centres de rétention administrative").

Hieromtrent wensen we op te merken dat een administratieve vasthouding op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert en het vermelde rapport niet leidt tot de conclusie dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk worden gekenmerkt door een systemisch falen en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Er zijn verder geen aanwijzingen dat de betrokkene na overdracht in detentie zal worden geplaatst".

De betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud rug-en knieproblemen te hebben. Betreffende zijn knieproblemen heeft betrokkene documenten aangebracht. Maar uit deze documenten kan geconcludeerd worden dat er geen concrete elementen vermeld werden in het administratief dossier die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarenboven stelt het AIDA-rapport dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 90). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten."

1.10. Op 11 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.11. Op 14 februari 2019 wordt de verzoekende partij overgedragen aan de verantwoordelijk lidstaat.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar middelen de schending aan van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 17, 28 en 29 van de Dublin III-Verordening en van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Eveneens beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“- Artikel 29.1 en 2 Dublin II EU Verordening

Dat artikel 29.1 van de Dublin III EU Verordening stelt dat de persoon in kwestie door de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat moet worden overgedragen uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over te nemen;

Dat bij uitblijven van een overdracht binnen de termijn van 6 maanden de verzoekende lidstaat automatisch verantwoordelijk wordt voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker; (artikel 29.1 Dublin III EU Verordening)

Dat in casu op 15 mei 2018 voor verzoeker een terugnameverzoek werd gericht aan de Franse autoriteiten door Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat op 28 mei 2018 Frankrijk instemde met de terugname van verzoeker op basis van artikel 18 (1) b van de Dublin III EU Verordening; (stuk 2)

Dat vervolgens vaststaat dat verzoeker sinds 31 oktober 2018 verbleef in het Fedasil OC Arendonk tot aan zijn plaatsing op 11 januari 2019 in het gesloten centrum van Merksplas;

Dat gedurende zijn periode van verblijf in het Fedasil OC Arendonk verzoeker stelt nooit betekening te hebben ontvangen van de bijlage 26quater dd. 20 december 2018;

Dat hoe dan ook uit het voorafgaande moet blijken dat sinds de dag van de aanvaarding door Frankrijk op 28 mei 2019 er thans meer dan 7 maanden verstreken zijn en er tot op heden nog altijd geen overdracht naar Frankrijk heeft plaatsgevonden;

Dat artikel 29.2 Dublin III EU -Verordening van toepassing wordt en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker dus overgaat naar België;

Dat er in casu geen sprake kan zijn van gevangenzetting of onderduiken verzoeker in hoofde van verzoeker en dus de termijn waarbinnen de overdracht moet plaatsvinden niet kan worden verlengd naar respectievelijk 1 jaar of 18 maanden;

Dat de bijlage 26quater immers dateert van 20 december 2018 terwijl Frankrijk, zoals gezegd, reeds op 28 mei 2018 ingestemd zou hebben met de terugname van verzoeker;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken moest weten dat verzoeker sinds 31 oktober 2018 verbleef in het Fedasil OC Arendonk en er dus geen sprake kon zijn van onderduiking nu de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 26quater - pas werd opgesteld en betekend op 20 december 2018, bijna 3 maanden nadat verzoeker zijn intrek had genomen in het Fedasil OC Arendonk in afwachting van toepassing van de Dublin III EU Verordening.

Dat op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat verwerende partij heeft gehandeld in strijd met artikel 29 van de Dublin III EU- Verordening.

- art. 51/5 Vreemdelingenwet en art. 28 Duhlin ITT- Verordening

Dat verder de artikelen 51/5Vreemdelingenwet en artikel 28 van de Dublin III- EU Verordening in casu werden geschonden, zijnde de wettelijke rechtsgronden voor een eventuele vasthouding voor een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat;

Dat het Hof van Cassatie reeds stelde dat “il résulte de ces dispositions que le règlement est applicable à la rétention d'un demandeur d'asile dans un Etat membre, notamment lorsque celui-ci fait l'objet d'une requête de reprise en charge (...)” (Cass. Nr. P.17.1192.F, 20/12/2017);

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in Algemene Vergadering bepaalde dat de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat exclusief wordt geregeld door de Dublin III-Verordening, dat de Dublin III-Verordening de lex specialis is die prevaleert op de andere EU-richtlijnen (arresten RVV nr. 200933 van 8/03/2018 en nr. 200976 van 9/03/2018).

Dat hieruit volgt dat de procedures en waarborgen moeten worden toegepast zoals opgenomen in artikel 28 van de Dublin III-Verordening;

Dat aangezien artikel 28 van de Dublin III- EU Verordening van toepassing is vasthouding van verzoeker de voorwaarden vervat in art. 51/5 Vreemdelingenwet en art. 28 van de Dublin III-EU Verordening dient te respecteren, meer bepaald dient er een significant risico op onderduiken aangetoond te worden, op basis van een individuele beoordeling en enkel wanneer de vasthouding noodzakelijk en proportioneel is en wanneer minder dwingende maatregelen niet kunnen worden toegepast;

Dat uit de motivering van de thans betreden beslissing niet blijkt dat aan de voorwaarden om over te gaan tot vasthouding in het kader van de Dublin III- EU Verordening voldaan werd;

Dat er in casu geen significant risico op onderduiken wordt aangetoond en evenmin wordt hard gemaakt dat de vasthouding noodzakelijk is of dat minder dwingende maatregelen werden overwogen alsvorens tot vasthouding werd overgegaan;

Dat verzoeker immers vanaf 31 oktober 2018 in het Fedasil OC Arendonk verbleef waar hij ook op 11 januari 2019 kon worden aangetroffen door de politie om vervolgens van zijn vrijheid te worden beroofd en hij in administratieve retentie kon worden geplaatst in het gesloten centrum te Merksplas;

Dat hiermee dan ook de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden;

Dat de motivering de verzoeker niet toelaat om de reden van zijn detentie te kennen;

Dat door niet de juiste juridische gronden te vermelden waarop de vasthouding gestoeld is art. 9 (2) Opvangrichtlijn wordt geschonden;

Dat dit artikel immers bepaalt: "Bewaring wordt schriftelijk bevolen door rechterlijke of administratieve instanties. In het bevel tot bewaring worden de feitelijke en juridische gronden vermeld waarop het gebaseerd is."

Dat de beslissing tot vasthouding bijgevolg is gestoeld op een foutieve rechtsgrond;

Dat verzoeker wordt vastgehouden in het kader van de Dublin III EU - Verordening, en zijn detentie als doel heeft de overdracht naar de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van zijn asielaanvraag in toepassing van de Dublin III-verordening mogelijk te maken;

Dat verzoeker niet in retentie verblijft in het kader van de behandeling van zijn asielaanvraag in België overeenkomstig de EU Kwalificatie - en de EU Procedurerichtlijn met mogelijke toepassing van de Terugkeerrichtlijn in kader van de verwijdering naar het land van herkomst na desgevallend een afwijzing van de asielaanvraag.

Dat de vasthouding van verzoeker dan ook als willekeurig voorkomt en art. 5 EVRM en schendt aan gezien deze niet nauw verbonden is met de grond van detentie ingeroepen door de Belgische overheid:

"To avoid being branded as arbitrary, detention under art 5 (1) (f) must be carried out in good faith; it must be closely connected to the ground of detention relied on by the Government the place and conditions of detention should be appropriate; and the length of the detention should not exceed that reasonably required for the purpose pursued" (EHRM, A. t. VK; nr. 2455/09 (2009), §164)

*Dat het middel gegrond voorkomt en verzoeker derhalve onmiddellijk in vrijheid dient te worden gesteld;
Dat de bestreden beslissing derhalve niet op adequate wijze werd gemotiveerd;*

- artikel 3 EVRM - 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Overwegende dat bij een uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zal worden overgedragen aan de Franse asielautoriteiten;

Dat het laatste AIDA rapport aangeeft dat er in Frankrijk wel degelijk grote en aanhoudende problemen bestaan betreffende de opvang van asielzoekers alsook met betrekking tot de toegang voor die asielzoekers tot de procedure tot het bekomen van een internationale bescherming;

Dat verzoeker derhalve dreigt terecht te komen in een onmenselijke situatie als gevolg van uitvoering van de thans bestreden beslissing aangezien er geen garantie bestaat dat verzoeker, ondank het akkoord tot terugname vanwege de Franse autoriteiten, zal worden opgevangen en dat zijn verzoek tot internationale bescherming zal worden behandeld binnen de redelijke termijn en in aanvaardbare omstandigheden;

Dat verzoeker zich het recht voorbehoudt om in een latere fase van de procedure bijkomende stukken neer te leggen ter ondersteuning van zijn stelling;"

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om duidelijk te omschrijven op welke wijze de bestreden beslissing artikel 17 van de Dublin III-Verordening zou schenden.

Het enig middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

2.3. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet opgelegde motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.4. Betreffende artikel 29 van de Dublin III-Verordening betoogt de verzoekende partij dat *in casu* op 15 mei 2018 een terugnameverzoek werd gericht aan de Franse autoriteiten en zij op 28 mei 2018 instemden met de terugname. Voorts wijst zij erop dat het vaststaat dat zij sinds 31 oktober 2018 in het OC Arendonk verbleef tot 11 januari 2019, dat zij aldaar nooit betekening heeft ontvangen van de bijlage 26*quater* van 20 december 2018. Zij stelt dat hoe dan ook blijkt dat sinds de dag van de aanvaarding door Frankrijk op 28 mei 2019 er thans meer dan zeven maanden zijn verstreken en er op heden geen overdracht heeft plaatsgevonden, dat artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening van toepassing wordt en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag overgaat naar België, dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van gevangenzetting of onderduiken en dus de termijn waarbinnen de overdracht moet plaatsvinden niet kan worden verlengd. De verzoekende partij betoogt nog dat de verwerende partij moest weten dat zij sinds 31 oktober 2018 in het OC Arendonk verbleef en er dus geen sprake kon zijn van onderduiking nu de bestreden beslissing werd opgesteld en betekend op 20 december 2018, bijna drie maanden nadat zij haar intrek had genomen in het OC Arendonk.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht, en de Raad niet inziet, op welke wijze het feit dat zij voor 11 januari 2019 nooit betekening heeft ontvangen van de bijlage 26*quater* van 20 december 2018, zou kunnen leiden tot de vaststelling dat één van de door de verzoekende partij in haar enig middel aangevoerde beginselen of bepalingen zou geschonden zijn.

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Franse autoriteiten op 28 mei 2018 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van de verzoekende partij en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-Verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 28 november 2018.

Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde aan de Franse autoriteiten op 11 september 2018 een schrijven heeft gericht waarin hij de Franse instanties mededeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat de verzoekende partij ondergedoken is.

Of de verzoekende partij kan beschouwd worden als “*ondergedoken*” moet in het licht van het arrest van het Hof van Justitie Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 beoordeeld worden.

Artikel 29.2, tweede zin, van de Dublin III-Verordening dient, volgens het arrest JAWO, “*te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”*

Eveneens wordt er in het voormeld arrest op gewezen dat “*uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, (volgt) dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 juni 2018 werd vrijgesteld en dat haar werd gevraagd zich terug aan te bieden op 12 juni 2018 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, Directie Asiel. Dit document werd door de verzoekende partij ondertekend zodat zij kennis had van haar verplichting om zich terug aan te bieden bij Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van haar asielprocedure. Uit een document dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt voorts dat de verwerende partij op 11 september 2018 vaststelt dat de verzoekende partij werd vrijgesteld op 8 juni 2018, dat zij zich niet is komen aanbieden bij de diensten van verwerende partij en geen nieuwe woonplaatskeuze heeft meegedeeld zodat bijgevolg Frankrijk dient geïnformeerd te worden dat de overdracht conform artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening moet worden uitgesteld. Hieruit blijkt afdoende een individueel onderzoek van de situatie van de verzoekende partij op 11

september 2018. De verzoekende partij betwist geenszins dat op voormelde datum kon geoordeeld worden dat zij ondergedoken was. Zij verklaart noch toont aan dat zij niet de bedoeling had zich aan de autoriteiten te onttrekken of dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over haar afwezigheid.

Door enkel voor te houden dat zij van 31 oktober 2018 tot 11 januari 2019 in het OC Arendonk verbleef en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was, toont de verzoekende partij niet aan dat op 11 september 2018 ten onrechte gesteld werd dat zij zich niet aangeboden heeft bij de diensten en geen nieuwe woonplaatskeuze bekend gemaakt heeft waardoor de overdrachtstermijn diende te worden verlengd.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er in haar hoofde geen sprake was van onderduiken waardoor zij niet dienstig kan stellen dat sinds de dag van de aanvaarding door Frankrijk op 28 mei 2019 er thans meer dan zeven maanden zijn verstreken en er op heden geen overdracht heeft plaatsgevonden zodat artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening van toepassing wordt en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag overgaat naar België. Immers werd ten gevolge van het op 11 september 2018 vastgestelde onderduiken van de verzoekende partij de termijn verlengd naar achttien maanden.

De verzoekende partij verduidelijkt tot slot niet waarom er geen sprake kan zijn van onderduiking in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, nu de bestreden beslissing werd opgesteld en betekend op 20 december 2018, bijna drie maanden nadat zij haar intrek had genomen in het OC Arendonk. Het feit dat de woonplaats van de verzoekende partij bekend is op het ogenblik van het nemen en betekenen van de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan het feit dat op 11 september 2018 terecht een 'onderduiken' kon worden vastgesteld. De verzoekende partij die zelf een asielaanvraag heeft ingediend en die op 4 mei 2018 gehoord werd in het kader van een Dublin procedure, waarbij haar werd aangegeven dat de controle van haar vingerafdrücken in de centrale eenheid van EURODAC een positief resultaat opleverde, stelt niet, laat staan dat zij aantoonde, dat zij niet op de hoogte was van het feit dat jegens haar een overdrachtsprocedure liep. Bovendien heeft zij in een verzoekschrift strekkende tot opheffing van de opsluiting van 4 juni 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, gesteld dat uit elementen van het administratief dossier blijkt dat bij toepassing van de Dublin III-Verordening zowel een overname aan Duitsland als aan Frankrijk werd gevraagd. De verzoekende partij toont niet aan dat in haar individuele geval, gelet op het zich niet aanbieden, na uitnodiging, bij de diensten van de verwerende partij en het niet opgegeven van een adres bij haar vrijstelling, niet kon worden vastgesteld op 11 september 2018 dat zij zich aan het toezicht van de autoriteiten in het kader van een overdrachtsprocedure heeft onttrokken.

De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van artikel 29 van de Dublin III-Verordening niet aannemelijk.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan verwachten dat zij door zich te onttrekken, door onder te duiken, aan een asielprocedure – waarin de overdrachtsprocedure reeds is opgestart en waarbij reeds een terugnameakkoord werd bereikt – om vervolgens wanneer de termijn van zes maanden voor overdracht bijna verstreken is opnieuw op te duiken en opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, zich kan onttrekken aan de termijn voor overdracht.

2.5. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 28 van de Dublin III-Verordening en betoogt dat voormelde bepalingen werden geschonden en erop wijst dat deze bepalingen de wettelijke rechtsgronden zijn voor een eventuele vasthouding voor een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, dat uit de motivering niet blijkt dat aan de voorwaarden om over te gaan tot vasthouding in het kader van de Dublin III-Verordening voldaan werd, dat hiermee dan ook de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden, dat de motivering haar niet toelaat de redenen van haar detentie te kennen en door niet de juiste juridische gronden te vermelden waarop de vasthouding gestoeld is, artikel 9.2 van de Opvangrichtlijn wordt geschonden, dat de vasthouding als willekeurig voorkomt en artikel 5 van het EVRM schendt, wordt erop gewezen dat de omvang van een annulatieberoep in de eerste plaats aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift wordt bepaald (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). De verzoekende partij omschrijft haar voorwerp op bladzijde 1 van het verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en tot schorsing als volgt: *“beslissing van verwerende partij dd. houdende een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater)”* Bijgevolg maakt een beslissing tot

vasthouding niet het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring uit. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing, zijn onontvankelijk.

Geheel ten overvloede wijst de Raad op artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering zou wensen te richten tegen een beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens een maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.6. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, stelt de verzoekende partij dat het laatste AIDA rapport aangeeft dat er in Frankrijk wel degelijke grote en aanhoudende problemen bestaan betreffende de opvang van asielzoekers alsook met betrekking tot de toegang voor die asielzoekers tot de procedure tot het bekomen van een internationale bescherming. Zij betoogt dat zij derhalve dreigt terecht te komen in een onmenselijke situatie als gevolg van de uitvoering van de bestreden beslissing aangezien er geen garantie bestaat dat zij, ondanks het akkoord tot terugname vanwege de Franse autoriteiten, zal worden opgevangen en dat haar verzoek tot internationale bescherming zal worden behandeld binnen de redelijke termijn en in aanvaardbare omstandigheden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Frankrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en

Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.6.1. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De verzoekende partij dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 98).

Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij overdracht aan Frankrijk omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit het zogenaamde Dublin-gehoor van 4 mei 2018 blijkt dat de verzoekende partij geen redenen aanhaalde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte tijdens dat gehoor geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Frankrijk persoonlijk zou hebben ondervonden noch maakte zij tijdens het gehoor melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Frankrijk indien zij zou worden overgedragen. De verzoekende partij werd opnieuw gehoord op 30 oktober 2018, waarbij zij aangaf dat zij hoopt in België medische hulp te krijgen, dat indien België deze niet kan geven zij opnieuw zal moeten proberen in Frankrijk medische hulp te krijgen, dat deze wel gratis moet zijn. Voorts verklaart de verzoekende partij op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, met name Frankrijk, dat zij lang niet meer in Frankrijk is geweest en dat zij vanuit Groot-Brittannië terug werd gestuurd naar Frankrijk maar daar niet kon blijven daar zij op weg was naar Duitsland. Voorts meldt de verzoekende partij nog dat het voor haar geen probleem is om teruggestuurd te worden naar Frankrijk, dat zij best terug wil naar daar. De verzoekende partij maakte aldus ook tijdens dat gehoor geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Frankrijk persoonlijk zou hebben ondervonden noch maakte zij tijdens het gehoor melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Frankrijk indien zij zou worden overgedragen.

De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij bij een overdracht naar Frankrijk omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het enkel niet voorhanden zijn van individuele garanties leidt niet tot het besluit dat een overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat Frankrijk expliciet heeft toegestemd met de terugname van de verzoekende partij in toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening wat de verplichting inhoudt om het verzoek om internationale bescherming te behandelen of af te ronden (artikel 18 (2) van de Dublin III-Verordening).

2.6.2. Daarnaast wordt nog nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing niet *in concreto* betwist. Immers erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat het laatste AIDA rapport aangeeft dat er in Frankrijk wel degelijk aanhoudende problemen bestaan betreffende de opvang van asielzoekers alsook met betrekking tot de toegang voor die asielzoekers tot de procedure tot het bekomen van een internationale bescherming, doch wordt ook uitgebreid gemotiveerd waarom zij oordeelt dat de in het rapport vermelde kritische bemerkingen "*geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van*

internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” De verzoekende partij betwist de concrete motieven niet. Door het enkel opnieuw verwijzen naar de kritische bemerkingen in het AIDA-rapport weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont niet aan dat, in tegenstelling tot wat gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de Dublin III-Verordening strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Door het enkel voegen van rapporten en artikels, zonder enige verduidelijking waaruit zou blijken dat er wel degelijk sprake is van structurele tekortkomingen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn en toont zij niet aan dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de Dublin III-Verordening strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan niet worden vastgesteld dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Franse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Het is niet zo dat voor alle Dublin-overdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in welke de Dublin-terugkeerder zal belanden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat of welke garanties er nog gevraagd dienden te worden.

2.6.3. Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Frankrijk omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

2.7. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER